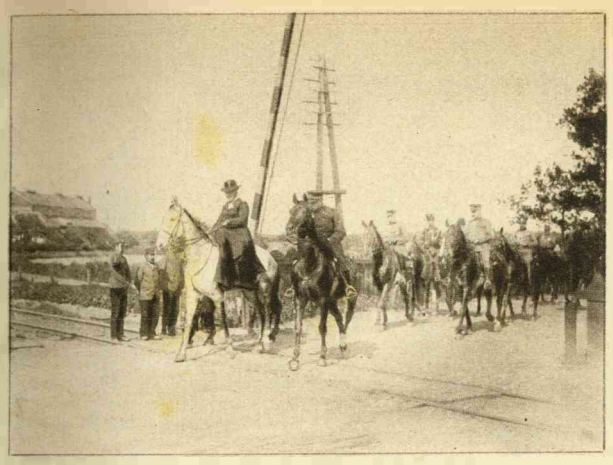

INSPECTIETOCHT VAN H.M. DE KONINGIN.
Bovenstaande interessante foto van H.M. de Koningin werd door een onzer correspondenten genomen tijdens Haar inspectietocht, eenigen tijd geleden in Noord-Brabant gehouden.

wou alleen weten . . . e . . . hoe je 't maakt en . . . en . . . je vragen of je me nog liefhebt ?"

Als de telefoon deze laatste woorden knetterde in het rose oortje van de jonge mevrouw had deze wel kunnen opspringen van vreugde.

Na acht maanden toonde Paul op het onverwachts dat hij haar nog steeds even lief had.

„Natuurlijk, heb ik je lief, Paul !"

„Dat is goed, schat ! Ik . . . . ik kon niet goed werken, voordat ik dit wist. Nou, tot vanmiddag, ik kom vroeg thuis. Enne . . . na het diner, zullen we weer wat halma spelen."

Nita liet den hoorn vallen en zonk in 'n stoel neer, zichzelve afvragende wat dit alles beteekende.

Drie duidelijke kussen en . . . en . . . na het diner halma.

Misschien was het slechts een plotselinge opwelling van hem geweest en zou Paul weer even nonchalant zijn als hij thuiskwam.

Ze moest zichzelf nu niet al te blij maken ! Dat gaf maar teleurstelling.

Zichzelf suggereerende dat haar verwachting op niets zou uitloopen, wist ze een bewonderenswaardige kalmte en onverschilligheid voor te wenden, toen haar man thuis kwam.

Doch, neen, het was geen opwelling van het oogenblik geweest ! De telefonische toewijding werd gevolgd door een bundel bloemen aan het Centraalstation gekocht en door een langen welkomstkus.

En terwijl ze in zijn armen lag, vroeg ze zichzelve af of ze niet het slachtoffer was van een lieven droom.

Maar neen, 't was geen droom, 't was werkelijkheid, heerlijke werkelijkheid. Hoe kon ze zoo dwaas denken, de sterke armen, die haar als een paar boeien omvat hielden, de bruine snor die haar wang beroerde, de geur der jasmijn die haar aan haar bruidsdagen herinnerde, hadden niets onwerkelijks.

„Waar is Mies ?" vroeg Paul, toen hij de eetkamer binnentrad.

Goede hemel ! Hij vroeg naar het kleine poesje, dat sedert het voor het laatst zijn opmerkzaamheid trok, tot een jonge kat gegroeid was.

„Hier is ze, lieve !" antwoordde mevrouw, poes onmeedoogend in haar rust storende, door haar uit haar fraai mandje te nemen, waarin zij zoo zelfgenoegzaam te dommelen lag.

Paul bleef even staan en keek met welgevallen naar het charmante jonge vrouwtje met het gouden haar, gekleed in een smaakvol blauwzijden kostuum, dat haar slanken vorm voordeelig deed uitkomen en naar het jonge poesje dat ze tegen haar rechterwang gedrukt hield.

Het was een liefelijk tafereeltje, dat moest de meester van „Lustoord" in stilte erkennen.

„I-i-ik heb een nieuwen bal voor haar meegebracht ; ze is den ander immers kwijt," zei hij en het scheen wel alsof er een smeekende klank in zijn stem was.

Nita aanschouwde met blijde verbazing hoe de groote man en de kleine kat om het hardst aan het spelen waren met den pas meegebrachten bal ; en Mies ? — wel de zwarte Mies werd weer jong opnieuw en maakte de allergekste capriolen.

Het was evenals maanden geleden en toen zij na het diner tegenover elkander zaten en elkander bekampten in een partijtje halma tegen een cent per spel (die Nita echter nooit betaalde als ze verloor !), toen scheen het dat de wittebroods-weken weer waren teruggekeerd.

Wat was evenwel de oorzaak van deze plotselinge verblijdende metamorphose ?

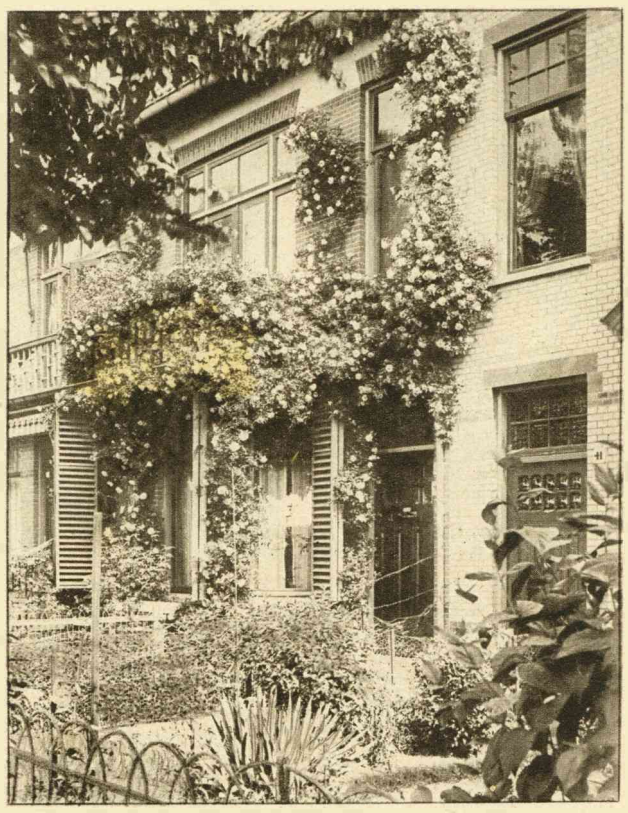
Een dozijn malen herhaalde het jonge mevrouwtje die vraag bij zichzelf, en toen den volgenden morgen Paul haar hartelijk kuste, niet met zoo'n enkelen koelen kus uit gewoonte ; neen, haar kuste evenals vroeger en toen haastig heenliep om den trein van 9.46 nog te kunnen halen, en mevrouw zich deze vraag opnieuw stelde, kwam opeens in haar geest het ontstellende antwoord : Mathilde Reiling !

Ja, Mathilde had de zaken in 't reine willen brengen en had aan Paul den inhoud van haar schrijven meegedeeld.

Natuurlijk, zoo was het gegaan !

O, hoe durfde, zij, — hoe durfde ze zóó iets te doen ? Als dàt waar was, dàn, dan zou zij (Nita) niets meer met haar (Mathilde) te maken willen hebben, en ze zou vluchten ergens heen waar hij (Paul) haar (Nita) niet vinden kon, nooit meer.

Ze wilde geen man hebben, die haar het hof maakte door de telefoon en bloemen gaf en met de poes speelde en met haar als hij er niets van meende.

ROZENWEELDE.
Een onzer correspondenten zond ons bovenstaande, zeker fraaie foto, van een bijzonder zeldzame klimroos voor een villa aan de Kleverlaan in de gemeente Bloemendaal. Als bijzonderheid werd ons nog medegedeeld, dat in den ganschen omtrek geen tweede exemplaar zoo te vinden is, hetgeen wij gaarne willen gelooven.

Neen hoor, zij niet !

Zij kon best voor zichzelve zorgen zonder hulp van anderen.

Ze moest Mathilde spreken, dadelijk — *dadelijk* !

Wanneer ging er een trein naar Amsterdam ?

Waar was het spoorboekje ? Ah, daar lag het onder „De Gracieuse". Even zien : Alkmaar — Almelo — Amersfoort . . . eindelijk, Amsterdam 12.2. Prachtig, dan had ze nog „plenty" tijd.

Eenmaal besloten de leeuwin in haar hol, in casu Mathilde in haar woning te Amsterdam op te zoeken, verzamelde mevrouw Nita al haar moed en haastte zich, zoo spoedig mogelijk aan haar voornemen gevolg te geven.

„O, lieve, hoe schattig van je om me eens onverwachts te komen overvallen," riep mevrouw Reiling uit, terwijl ze haar vriendin met uitgestrekte armen te gemoet ging.

„Wacht even, Mathilde," zei mevrouw De Graaff, haar vriendin afwerende. „De . . . kwestie is . . . ik wou je wat vragen voor ik je e[illegible]tus geef. Heb . . . je Paul kort geleden gezien ?" — „Je . . . ? Wel, neen !"

„Heb je met hem gecorrespondeerd of je op een of andere wijze met hem in verbinding gesteld ?"

„Maar, mijn lieve kind, ben je buiten je zinnen ?"

„Bemoei je nu maar niet met mijn zinnen, maar geef mij klaar en duidelijk antwoord op mijn vragen. Kun je me zeggen . . . ."

„Ik kan je zeggen, en ik kan je mijn woord van eer geven, dat ik noch geschreven, noch gesproken, noch direct of indirect op eenige wijze in verbinding heb gestaan met je man zonder jouw voorkennis en gedurende mijn geheele leven. Is dat voldoende ?"

O, natuurlijk ! Hoe kon het anders, waar volkomen oprechtheid en onschuld uit mevrouw Reiling's trouwe bruine oogen scheen.

De terugkeer van echtgenoot-minnaar was dus volkomen natuurlijk en spontaan geweest.

Het was niet het gevolg van de bemiddeling eener „lieve vriendin," die zich beijverd had „de zaken recht te zetten" ; integendeel, het was een herleving geweest van de heerlijke wittebroodsweken.

„O, lieve, ik . . . ik ben zoo gelukkig !" murmelde mevrouw Nita, terwijl twee dwaze traantjes haar blauwe oogen ontsnapten.

„Ja, Nita, ik wist wel, dat alles terecht zou komen," antwoordde Mathilde, terwijl ze haar arm om den hals harer vriendin sloeg.

En toen kusten ze elkander, natuurlijk ; en dronken thee, natuurlijk, en alles was weer in orde !

* * *

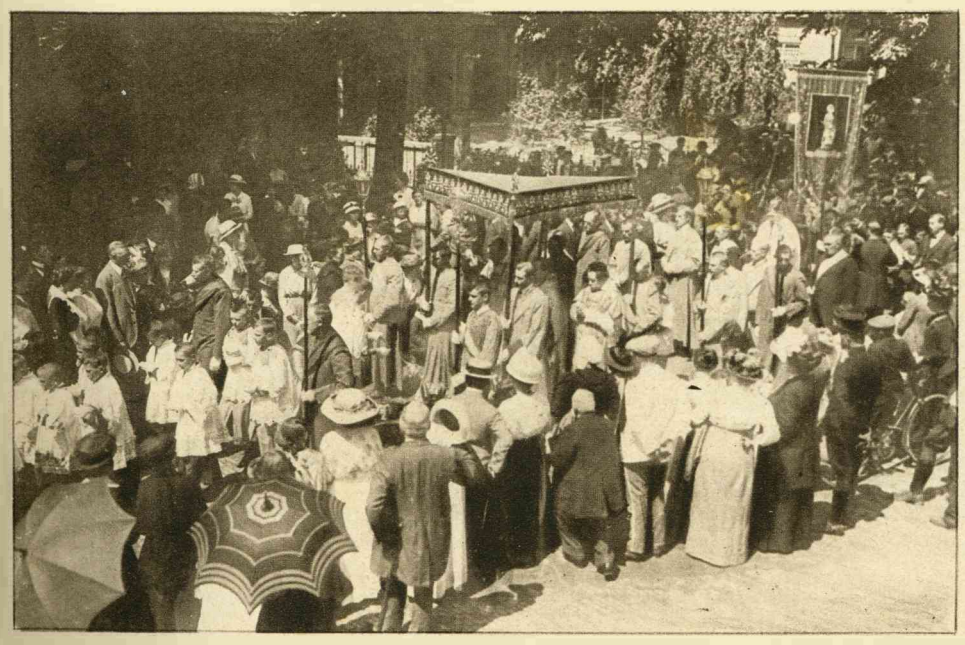
Het was maar goed dat mevrouw Nita nimmer de waarheid vernam, ofschoon deze waarheid aan de zaak niets afdeed, gezien het resultaat. Het was een opeenvolging van „als".

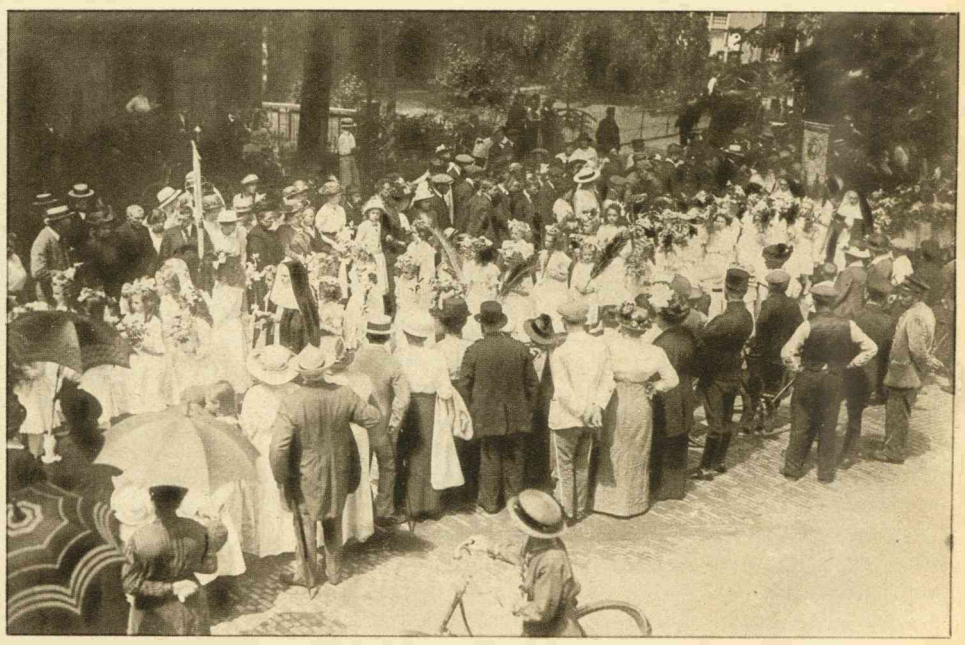
Als mevrouw Reiling het boek niet in de wekelijksche portefeuille had gesloten, en *als* ze Nita's brief niet als bladwijzer gebezigd had op blz. 101 ; *als* ze het boek niet te vervelend gevonden had om het uit te lezen, en daardoor den brief er in had laten liggen, *als* het boek niet onmiddellijk door den boekhandelaar aan de familie De Graaff was gezonden, *als* de heer De Graaff op blz. 101 geen brief gevonden (en natuurlijk gelezen had), een brief beginnende met „lieve" en geschreven in het handschrift van zijn vrouw, *als* hij (zijnde iemand met gezond verstand) niet begrepen had welk een goeden wenk het toeval hem in handen speelde en *als* hij niet ten volle overtuigd was geworden dat hij „het liefste vrouwtje ter wereld beestachtig behandeld had," dan — zou Mies nooit een nieuwen bal en het bloemenmeisje op het Damrak een nieuwen klant gekregen hebben.

Het was slechts een wenk geweest, niets meer, dien Paul noodig had, om zijn geluk opnieuw te consolideeren. En dat is wat vele echtgenooten noodig hebben : een enkelen wenk !

EEN REUZEN-KEI.
De beroemde Amersfoortsche kei en de bekende Vuursche kei hebben hun meester gevonden in een dezer dagen nabij de Crailoosche brug bij Hilversum losgegraven kei van zeer groote afmeting. De grootste omvang van den steen is circa 7 meter.

DE PROCESSIE TE LAREN.
Ter gelegenheid van den St.-Jansdag op 24 Juni is er te Laren de gewone jaarlijksche processie gehouden ter herdenking van de afgestorven zielen. Vanaf de kerk, waar de stoet afgaat, wordt een rondgang door de gemeente gemaakt, waarna de processie op het kerkhof ontbonden wordt.